

24 Урок по Религия - Православие, 2 клас, тема „Изповед и Причастие“, м. март

Въпроси за преговор:

1. **Какво е молитва?** – молитвата е разговор с Бога.
2. **С коя молитва Сам Господ ни е научил да се молим?** – Господнята молитва „Отче наш“.
3. **Как Бог ни призовава да се молим?** – Той ни призовава с думите : *“Искайте и ще ви се даде“* , *„Хлопайте и ще ви се отвори“*.
4. **Кои са най-важните поучения за молитвата?** – на молитва да заставаме с голямо благоговение пред Бога; да се стремим да изпълняваме Божиите заповеди, за да се изпълни молитвата ни; да помним, че ще получим според силата на вярата си; преди всяко начинание да се молим за Божието благословение.
5. **През кой период трябва да засилим молитвата си?** – по време на пост, особено по време на Великия пост.

Изповед и Причастие

Изповед. Изповедта е разкриване на греховете пред свещеника, които той може да опрости с властта, дадена му от Бога.

Изповедта е установена от най-ранните години на църквата. За изповед се подготвяме като осмисляме нашите грешки. Обикновено по време на пост християните се готвят и за изповед, стремят се да очистят и тялото и душата си. Преди изповед всеки остава сам със себе си и размисля за своите постъпки, мисли, чувства. Преценява дали е изпълнил Божиите заповеди и в какво ги е нарушил. За да бъде истинска изповедта, трябва да има разкаяние (съжаление) за греховете и искрено желание повече да не грешим.

След като сме се разкаjali, отиваме при свещеник и разказваме чистосърдечно за своите грехове, без да скриваме нищо. Трябва да знаем, че в това време Сам Господ слуша нашата изповед и когато свещеникът изрече думите за опрощаване на греховете, Сам Бог очиства душата ни от техния тежък товар. Когато децата се изповядват за пръв път, свещеникът ще им помогне с въпроси, като е важно да имат доверие в него.

Свещеникът няма право да разгласява изповедите на хората, затова не бива да се тревожим, че нашата изповед ще бъде разгласена.

Свето Причастие. Светото Причастие е тайнство на църквата, при което ставаме причастни (съединяваме се) с Христос. Сам Господ е установил светото Причастие. С Причастието ние приемаме Бог в себе си и получаваме от Него сили да се борим със злото. Причастието лекува и тялото и душата.

Християните, които са постили и са се изповядали, могат да вземат Причастие на богослужението в църквата, ако свещеникът е благословил. Към Причастието пристъпваме с голямо почитание. Свещеникът поставя с лъжичка в устата на причастяващия се Светото Причастие (частици хляб и вино, които са Тялото и Кръвта Христови).

Кога децата пристъпват към Причастие? Малките деца могат да вземат Причастие без изповед. Когато започнат да осъзнават кое е добро и кое зло

(предполага се към 7-8 години, но може и по-рано), те започват да се изповядват при свещеник преди Причастие, както възрастните. Както разбрахме, за децата постът е облекчен – те трябва да се лишат временно от някои лакомства. По-важно е те да разберат в какво са сгрешили пред родителите, близките и приятелите си и да поискат да не повтарят грешките си.

Ако децата от малки привикнат към изповедта и Причастието, ще имат невидимата Божия подкрепа, ще изградят правилни възгледи за Бога, за отношенията към ближните, за смисъла и целта на нашия живот.

Въпроси към урока:

1.Защо изповедта е важна част от живота на християните? – като изповядаме греховете си пред свещеника и получим опрощение, Бог изчиства душата ни от тях.

2.Как се подготвяме за Причастието? – Постим, разкайваме се за греховете и се изповядваме пред свещеник.

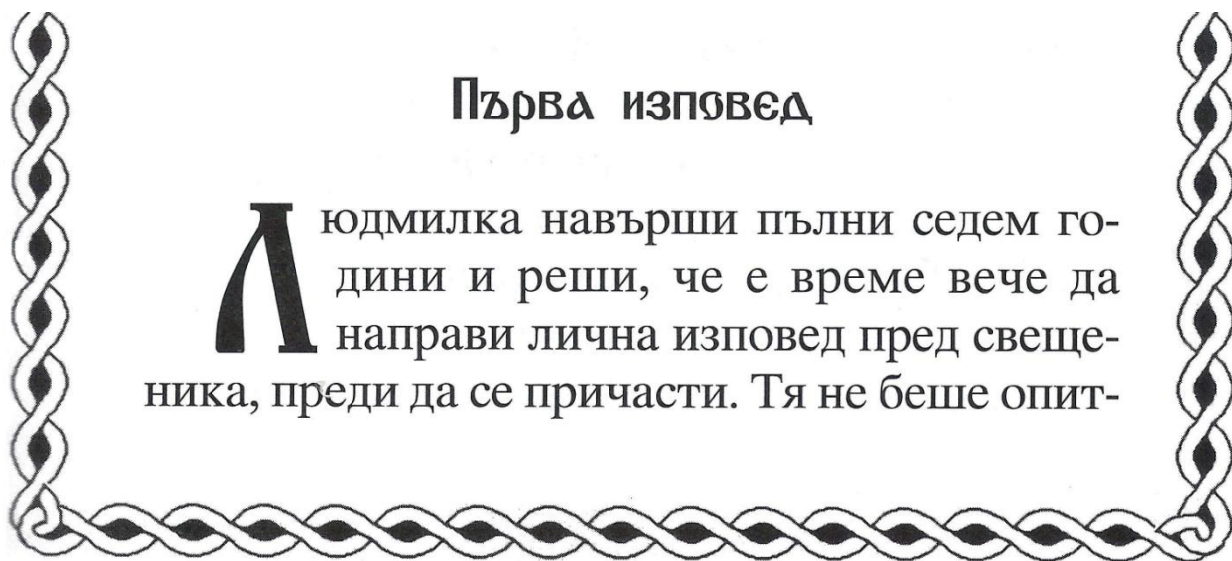
3.Каква сила ни дава Причастието? – то лекува тялото и душата, дава ни сили да се борим със злото.

Задача: Чуйте разказа на монахиня Валентина Друмева за първата изповед. В този разказ героите не са истински, с него не се нарушава тайната на изповедта. Но той помага на малките деца да разберат какво трябва да изповядват, а също така да им покаже, че изповедта е лична и в нея не се говори за грешките на другите.

Първа изповед

Людмилка навърши пълни седем години и реши, че е време вече да направи лична изповед пред свещеника, преди да се причасти. Тя не беше опит-

на, но отецът е много добър и той помага на тези, които проявяват старание.

Започна смело, без да се стеснява:

– Аз съм много добра, а мама ме наказва да стоя десет минути права до стената. Тя постъпи жестоко. Аз се изморих, омаляха ми краката. Това беше много унизително за мене. Така се наказват малките деца, а аз съм вече голяма.

Свещеникът я изслуша и кротичко я запита:

– Как се казва майка ти?

– Цветелина. Но, моля те, отче, тя не бива да знае какво съм казала за нея.

– Разбира се, детето ми. Свещеникът няма право да казва кой какво му е доверил. Ако каже, извършва много тежък грях. Бъди спокойна.

– А защо тогава питаш за името на мама?

– Питам, за да изчета на нея опростителната молитва.

– Защо на нея?

– Защото ти всъщност изповяда нейния грях, а за себе си нищо не каза.

Людмилка се замисли сериозно. Отецът ласкаво я погали по главичката и зачака. Тя събра смелост и реши да започне както

трябва:

– Аз имах голяма вина. Мама много ме обича, но с право ме наказа. Тя ми забрани да отивам на улицата без нейно разрешение. Искаше да играя само с добри деца. Аз обаче не я послушах. Приятно ми беше да дружа с немирни деца. Правехме понякога пакости. След като не се поправях, тя взе тази крайна мярка.

– А, това е вече истинска изповед. Човек трябва да каже своите грехове, а не на другите. Ти си добро дете и веднага разбра как се прави изповед.

Това много я зарадва и тя прибави към този грях още един:

– Мама ме прати на магазина. След покупката останаха стотинки. Аз си купих с тях една шоколадова вафла. Още по пътя я изядох набързо. Като се прибрах, мама ме попита за остатъка от парите. Като ѝ казах, че точно до стотинка са стигнали за покупката, тя много се изненада. Аз я излъгах. Това е тежък грях.

Други грехове не можа да си спомни. Отецът ѝ каза, че греховете лесно се забравят. Препоръча ѝ да си ги записва в едно тефтерче и като отиде на изповед, да му ги прочете. Тя се съгласи, защото изпита радост.

Нещо олекна на душата ѝ.

Така Людмилка се научи правилно да се изповядва. След всяка изповед ставаше все по-добра. Майка ѝ я похвали и вече не се стигаше до груби наказания. Тя запомни урока от първата изповед.

Най-трудна е първата изповед.